

Lovforslag nr. L 182. Fremsat den 22. januar 1992 af kulturministeren (Grethe Rostbøll)

Forslag

til

Lov om offentlige arkiver m.v.

Kapitel 1

Offentlige arkiver

§ 1. Statens arkiver består af Rigsarkivet, landsarkiverne og Erhvervsarkivet.

Stk. 2. Statens arkiver ledes af rigsarkivaren. Rigsarkivaren udpeges af kulturministeren.

§ 2. Statens arkiver har til formål:

- 1) at sikre bevaringen af arkivalier, der har historisk værdi eller tjener til dokumentation af forhold af væsentlig administrativ og retlig betydning for borgere og myndigheder,
- 2) at sikre muligheden for kassation af ikke-bevaringsværdige arkivalier i samarbejde med de myndigheder, der er omfattet af denne lov, jf. § 7, stk. 1 samt § 8,
- 3) at stille arkivalierne til rådighed for myndigheder og offentlighed, herunder til forskningsformål og
- 4) at udøve forskning og udbrede kendskabet til forskningens resultater.

§ 3. Statens arkiver bistår de myndigheder, der er omfattet af denne lov, i arkivmæssig henseende.

§ 4. Kommunerne kan oprette arkiver til behandling af en eller flere kommuners arkivalier.

Stk. 2. Statens arkiver samarbejder med de kommunale arkiver.

§ 5. Statens arkiver samarbejder med og er rådgivende over for andre kulturelle eller videnskabelige institutioner i arkivmæssig henseende.

Stk. 2. Kulturministeren kan nedsætte udvalg til fremme af det samarbejde, som er nævnt i stk. 1.

§ 6. Rigsarkivet behandler sager vedrørende brug af rigsvåbenet.

Stk. 2. Rigsarkivet er rådgivende for statslige og kommunale myndigheder i spørgsmål vedrørende offentlige våbener, segl og emblemer samt flag.

Kapitel 2

Offentlige arkivalier

§ 7. Lovens regler om myndighedernes behandling af arkivalier i kap. 3-5 gælder for al virksomhed, der udøves af den offentlige forvaltning og domstolene.

Stk. 2. Loven gælder endvidere for anerkendte trossamfunds ministerialbogførelse.

§ 8. Kulturministeren kan bestemme, at reglerne i kap. 3-5 om behandling af offentlige myndigheders arkivalier helt eller delvis skal gælde for nærmere angivne selskaber, institutioner, foreninger m.v., som ikke kan henregnes til den offentlige forvaltning. Det gælder dog kun, hvis udgifterne ved deres virksomhed overvejende dækkes af statslige eller kommunale midler, eller i det omfang de ved eller i henhold til lov har fået tillagt beføjelse til at træffe afgørelser på statens eller en kommunes vegne.